

Prof. Dr. Alexandru Mihail Niță

Paradiziaca expediție

Cu binecuvântarea **ÎPS Dr. Laurențiu Streza**
Mitropolitul Ardealului

Cu un cuvânt înainte de **Pr. Prof. Univ. Dr. Vasile MIHOC**
și o prefață de **Pr. Conf. Dr. Constantin NECULA**

Colecția Povestiri. Romane. Memorii - 8
Făgăraș – 2026

CUVÂNT ÎNAINTE.....	5
De la Parabolă la viață și retur (prefață)	9
SEMINTELE TIMPULUI.....	11
Sfârșitul ce-l vedem și nu e	13
<i>Patmos</i> , închisoare și adiere spre sfârșitul istoriei	14
Polul magnetic al veșniciei.....	17
Tehnologia ubicuității	19
Icoana – oglinda Cuvântului	21
Interfața nevăzutului	22
Dincoace de zidul nevăzut.....	23
Răsfoind istoria	28
În zăpăceala lumii	31
Spionaj spiritual	34
Bani, putere și plăcere.....	35
Transferul comorilor în ceruri.....	37
Imunitatea la excese.....	38
Profesor și discipol.....	40
Momentul adevărului.....	45
<i>Metanoia</i> – înnoirea sufletului	46
Pantera Albă	47
Miracol și uimire	52
Fericiți cei săraci cu duhul?	54
Novus Ordo Seclorum	55
Global Watch Tower.....	57
Industria iluziilor.....	61
Cele nearătate și ascunse ale înțelepciunii Tale, mi-ai arătat mie	65
Primejdiile ascunse și nevăzute.....	66
Tehnologia accidentelor ucigașe.....	69
<i>Elitele</i> valorilor răsturnate	74
Valoarea timpului trecut	76
Noaptea sfetnicului bun.....	77
Bucuria iubirii vrăjmașului.....	79
Rățiune, semne și minuni	81
Ziditor și Pantocrator	87
Pantera troiană.....	89
Un gând ca o săgeată	92
Lumea fără cer.....	94

Plutirea	98
Convertire și chemare	99
Răscrucea pe verticală	102
Încotro?	106
Că iată, adevărul ai iubit.	108
Mitologiile libertine	111
Dumnezeiasca minune arătată creștinilor, păgânilor și omenirii	114
Și Duhul Tău cel Sfânt nu-l lua de la mine	115
Polul Iubirii	123

FRUCTELE TIMPULUI.....129

Săgetarea apelor	131
Obstacole și lumini	133
Prima lecție dată lumii de Dumnezeu-om	137
Poarta cetăților cerești	140
Cotloanele timpului	142
Făcătorul cerului și al pământului, tuturor văzutei și nevăzutei	145
Cele nearătate și ascunse ale înțelepciunii Tale mi-ai arătat mie	149
Îngerii de lângă noi	153
Grădina Maicii Domnului	155
Prăbușirea zeilor	158
Paraziții nevăzuți	159
Bucuriile tăcerii	163
Isihia	164
Săgeata timpului	165
<i>Fantasticul</i> real al Domnului	166
<i>Fantastica</i> Lumină necreată	167
Transfigurarea icoanelor	171
Certitudine și îndoială	177
Căutați și veți afla	179
Oglinzile trecutului prezent	180
Ecourile trecutului	183
Miezul lucrurilor	187
Slăbiciunea voinței?	189
Pragurile convertirii	195
Paradoxalele Fericiri	197
Calea, Adevărul și Viața	199
Final fără sfârșit	200
<i>Despre autor</i>	202

Țărml se depărta sub conturul undulat al unui orizont evaziv, scăldat în spuma despicată de prora unei nimfe avântate ca un zburător mercurian cu aripi la călcâie, plutind peste zăpezile albastre, fugărit de năvala vântoasă prinsă în mreaja pânzelor albe, rotunjite sub nodurile frânghiilor ce trăgeau corabia peste apele în care coborâse cerul viu, cu soare, nori și pescăruși.

Nave cu argonauți, navete cu astronauti; lumea în mișcare, neobosită, curioasă și avidă de ecuații cu necunoscute exotice, aleargă pe cărări și oceane, sare din fosa Marianelor pe Everestul agățat de cer, zboară pe Lună, mai întâi cu visul megatunului vernian, apoi real, cu un Armstrong american. Distanța dintre *argo* și *astro*, măsurată în mile și milenii, se comprimă acum în clipele memoriei, articulate spre aflarea ultimului liman. Când?...

Seducția cunoașterii pândește din fiecă ungher pătruns de setea scormonirii fărâmelor din rațiunea ascunsă a ființei, înconjurată de felurimea nesfârșită a realității umbrelor lipite pe retină de lumina din spatele lor.

Lumina ce dă contur și forme opacității, fără a o pătrunde.

Lumina ce străbate cu veselie transparențele pure de vreo pată.

Petele solare?... Ei bine, petele acestea, zărite prin tunelul telescopic, admiră strălucirea stelară din proximitatea arsurii, fără a înțelege că ele, petele, au fost cândva strălucirea ardentă, consumată, răcită și ajunsă crustă de zgură.

Dar *Sapiens* știe. A scormonit și a aflat. Cum?...

A privit în urmă și a cules florile cu arome de tămâie și petale ninse din curcubeul pe care a plutit corabia lui Noe sus, la norii de sub piscul Ararat.

Pentru a înțelege amplu viața, privim înapoi, în oglinzile istoriei, sparte, ciobite și risipite; dar pentru a trăi viața trebuie să scrutăm împrejur din vârful catargului înfipt în aripa timpului, mereu grăbit să desfășoare ghemul nevăzut ce surprinde lumea, nepregătită să înfrunte viitorul.

Informațiile răspândite torențial într-o lume avidă de senzații, dar vidă de cultură, sufocă și îngroapă omul actual, puțin conștient de carnavalul ce-l înghite minut cu minut. Scribi, hieroglfe, papirusuri, cuie bătute de-a latul pe argilă, manuscrise, sigilii și peceti au memorat fapte și idei ce au străpuns milenii, unele după veacuri de hibernare. Saltul de la caligrafie la tipografie a produs înmulțirea vertiginoasă a cărților; dar prima dintre ele, *Biblia*, a

Cartea venită de dincolo de timp dezvăluie lumii copleșitorul program al genezei bolții scânteierilor nocturne, împletite în nesfârșite șiraguri galactice, ciorchini de furnale stelare unde se plămădesc noile lumi, când cele vechi se sting obosite. Savantele tentative de descifrare a evenimentelor petrecute la nașterea Universului, ajunse la felurite ipoteze, s-au reunit, totuși, la adevărul poetului despre depărtata stea pe care *azi o vedem, și nu e*. Nebulozitatea genezei a indus metafora aplicată distanței temporale a cărei magnitudine incertă se repetă întrucâtva și acum, la prezentul ce încheie ciclul cosmic al creației, când știm ce urmează: sfârșitul... ce-l *vedem, și nu e*.

Îl vedem în decadența culturală, acum prăbușită în derizoriul vandabil, apoi în maculatura ce a invadat librăriile cu nesăbuite scenarii grotești, dar și în oazele tăcerii înțelepte, ascunse în cuvintele demiurgului.

Patmos, închisoare și adiere spre sfârșitul istoriei

Zarea se umplea treptat de coamele domoale ale unei mici insule, unde cândva s-au revărsat torențele nevăzute ale Harului peste Ioan, ultimul apostol al lui Hristos, exilat acolo de romani. Fierbințeala văratecă a Mediteranei evapora seva firelor de iarbă, încingea bolovanii și ascundea localnicii în căsuțele cubice protejate de arșiță sub albul cutezător al zidurilor ce goneau razele sosite din focarul soarelui de amiază. Corabia aparentă, ce își purtase călătorii peste azurul sărat și sclipitor, încetini viteza fără să strângă decorul pânzelor sleite și se strecură în portul Skala, printre uriașele vase de croazieră, orașe lacustre în mișcare ce purtau mii de turiști veniți din depărtări să viziteze peștera unde, cu două milenii în urmă, coborâse cerul pe pământ, pentru a le descoperi primilor creștini continuarea planului dumnezeiesc de reparație a lumii.

Decorul pestriț al prăvăliilor aliniate de-a lungul cheiului părea scena vie a unui enorm teatru de păpuși desfășurat în proximitatea imediată a uriașelor nave aduse parcă de Gulliver în țara liliputanilor. Umbrare colorate acopereau halbe spumoase, sucuri cu poze de fructe picurate cu apă, așchii de gheață plutind la suprafața unor băuturi impetuoase, pălării de soare cu panglici

pestrițe, poleială brumată de frig ce ascundea înghețată aburindă, evantaie din lemn de santal, șepci cu cozoroc de base-ball, ecrane ce ispiteau savurarea unor țigări cancerigene, toate alcătuiau un bazar multicolor în care forfoteau oferte și tentații pentru noii sosiți, așteptați pentru a-și lăsa obolul în punga negustorilor, în schimbul dorințelor împlinite.

Turismul, ridicat la rangul de *industrie*, își plimba adepții prin lumea largă, mai ales în locurile faimei absolute, câștigate de colțurile pământului frecventate din vechime de mulțimile crescânde ale pelerinilor atrași de vreo aură mistică confirmată de istorie. Prea puțini dintre cei veniți mai știau câte ceva despre acest aspect profund, dar împins la marginea preocupărilor *mundane* de către goana după valorile răsturnate ale societății declarate de *consum*, de inventatorii ei, *experții* profitului imediat. Prețurile și reducerile din afara sezonului estival ridicau apetitul migrației tomnatice, ce se prelungea până spre echinocțiu, în zonele sudice ale Mediteranei, în insule pierdute, unde se redeșteptau zeități dionisiace, trezite de exuberantele beții ale trăitorilor *clipei* lipsite de orizont.

Prin contrast cu mulțimea stăpânită de reverii afrodiziace, nesublimată în limanurile spirituale ale armoniei interioare, o siluetă cenușie se mișca grăbită spre ieșirea din aglomerația browniană a portului. Când și când se oprea și privea cu sfioasă uimire uriașele nave de croazieră acostate nu departe de mal, cu punțile suprapuse ca un zигurat plutitor al cărui vârf nu se zărea decât din depărtare. Acolo, sus, nu mai era bătrâna gabie, ci un mai recent *turn de veghe*.

Atâta muncă și imaginație, inginerie și calcule, cheltuieli și pagube s-au adunat în aceste prea mari vapoare, pline de oameni atrași de măreția formelor supradimensionate, a liniilor aerodinamice, asemenea unor avioane imense, lipsite de aripi, condamnate la plutire pe oceane... Gândurile se succedau vioaie pe măsura pătrunderii în profunzimi incitante, decantate din realitatea vizibilă, dincolo de care se deschideau ramificații nebănuite și neexplorate. Ochiul monahului cântărea gigantica construcție prea puțin atent la peisajul exterior, mirat, totuși, de măiestria pusă în slujba magnetismului comercial ale cărui tentacule mângâiau victima umană cu vise romanțate descinse din felurite *love stories*, ca apoi să o învăluie în moliciunile confortului, transformând-o în client și victimă ce trebuia stoarsă de ultima lețcaie, pentru a putea juca zâmbind rolul din opereta celor câteva zile marine de *high-life*. Dar ca întotdeauna, reala nobilime, ierarhizată acum nu după titluri

princiare demult compromise, ci după cifrele de afaceri și profituri, păstra distanța față de aglomerațiile rangurilor inferioare. Iahturi luxoase, păzite de gărzi înarmate și rachete antipirat, erau ancorate în locuri distincte. Pe puntea lor se odihneau, la umbra prelatelor, șalupe și elicoptere pentru scurte escapade în împrejurimi. Astfel se legitima clipa tristă a prosperității, ce își hrănea orgoliul din admirația invidioasă a privitorilor ocazionali.

Numele vaselor variaua și ele după o ierarhie anume: cele mari aveau omonime regale, precum bătrâna *Queen Mary*, demult pensionată ca hotel naval în Long Beach, altele exprimau candoarea, imaginația sau doar identitatea posesorilor. Fiecare își avea o unicitate distinctă, ce se dorea ieșită din anonimatul care nu mai putea fi evitat decât la nivelul prețurilor *astronomice*. Dintre toate, se distingea *Big Bang*, ce nu își potrivea deloc porecla cu presupusa erupție primordială, ba mai degrabă ar fi meritat a fi un *Nautilus*, după forma compactă ca a unei mari torpile cu ferestre înguste ca ochii de felină gata de atac, prin care ocupanții puteau privi peisajul subțiat. Neobișnuite irizații fosforescente sângerii reflectau lumina soarelui multiplicat în unduirile mării mângâiate de adierile fierbinți ale amiezii.

În spatele pereților de sticlă transparentă doar spre exterior, climatul răcoros îmbia la sieste prelungite, alături de Bach, Albinoni și Campari. Interiorul comprimat de plafonul coborât, extins pe orizontală, era dominat de un ecran curbat pe care se topeau domol imagini culese din cele 24 de fuse orare, peste care Cronos își torcea timpul planetar. În mijlocul încăperii, un acvariu cilindric găzduia mulțimi de vietăți marine tropicale ce planau policrom între podea și tavan, printre funii de sargase și bule de aer împinse de apăsarea apei. Câteva scaune rotative, înfipite în pardoseala cenușie, înconjurau un mare disc de marmură albă cu sclipiri de cuarț, în care erau săpate mici locașuri pentru veselă. S-ar fi zis că *Lumea Tăcerii* a lui Cousteau era la ea acasă, tăcere sporită parcă de foșnetul înfundat al ventilației ce compensa canicula de afară. Într-o carapace imensă de țestoasă din Galapagos, devenită fotoliu, se balansa leneș prosperul proprietar al iahtului, sir Maxwell, a cărui vârstă era ascunsă de obrazul bronzat și părul scurt, blond, ușor grizonat, sub care ochii ageri și calmi priveau vânzoleala de pe țărm, unde remarcase apariția ciudată a unui personaj ce sfida ambianța toridă cu reverenda lui neagră, lungă până la călcâie, specifică monahilor. Înalt și uscățiv, cu barba albă căzută pe piept, până spre centura din piele strânsă de o pafta argintie, se mișca vioi și nepăsător la privirile mirate ce-l înconjurau. Purta pe umăr o

geantă ușoară de voiaj din care ieșea gâtul unei sticle de apă. Se opri din mers, cercetă conținutul, îl bău fără grabă, apoi intră într-o prăvălie de unde ieși cu altă sticlă, aburită, ce luă locul celeilalte, și își continuă drumul spre Peștera Apocalipsei. În mâna stângă avea un șirag de noduri din lână neagră împletită, pe care le trecea printre degetele îndelung exersate, cu mișcări delicate, ca ale unui pianist ce mângâia claviatura pentru a redeștepta sonoritățile diafane ale razelor lunii răsărite din constelația clapelor lui Debussy.

Amănuntul îl surprinse pe curiosul observator, ce se grăbi să apese un buton ascuns sub brațul balansoarului, și, îndată, din plafon coborî mânerul unui periscop pe care sir Maxwell îl apropie de ochii avizi să afle răspuns mirării. După stabilirea coordonatelor imaginii, aceasta se desfășură pe ecran ca o emisiune *în direct*, însoțită de un ciudat semnal sonor ce imita survolarea unui helicopter ce se apropia.

Imediat, doi tineri intrară în încăpere, privind atent ecranul și așezându-se pe scaunele ce-l flancau pe șeful lor. O trapă din podea se deschise și trei pupitre se ridicară deodată. Tastele computerelor porniră mazurca semnelor sub agilitatea unei digitații îndelung exersate, în timp ce ecranul, acum divizat în trei, afișa fluxul informațiilor în dialoguri multiple cu servere, sateliți, baze de stocare și de prelucrare a datelor.

Gândurile săgetau ca fulgerele locuri văzute și nevăzute, scormonind biografia monahului ce-și continua liniștit drumul cu pași vioi, răsucind șiragul de noduri, însoțit de un murmur interior al rugăciunii neîntrerupte, doar de el știută.

Polul magnetic al veșniciei

Măsura cu nerăbdare ultimii pași până la împlinirea visului înmugurit cu ani în urmă, când, după prima lectură a *Apocalipsei*, tainicele cuvinte: „*Biruatorului, lui îi voi da să mănânce din pomul vieții, care este în raiul lui Dumnezeu*”, spuse de Creator apostolului Ioan, îi stârniseră dorința de a le pătrunde înțelesul aflat dincolo de finalul catastrofic profetit de un alt apostol, Petru: „*Dar Ziua Domnului va veni ca un fur, când cerurile vor pieri cu vuiet mare, stihiiile arzând se vor desface și pământul și lucrurile de pe el se vor mistui*”. Știa prea bine că acele rostiri ale Domnului erau adevărate, la fel și prevestirea lui Petru; le simțea ca pe un soi de obiecte palpabile, cu o greutate prea mare pentru a putea fi clintite. Irevocabile și finale, păstrau totuși un sâmbure tainic, o

LEIS
sămânță a unei continuități promise *biruitorului* ce urma să se înfrupte din *pomul vieții*, aflat în acel mirific spațiu extramundan numit *rai*. Logosul îi însămânțase atunci în suflet polul magnetic al veșniciei, a cărui covârșitoare forță de atracție nu putea fi diminuată, pentru că sporea mereu, cu fiecare pas făcut în direcția dorită, tot mai grăbit, ajuns acum alergare.

Nu știa de când începuse să fugă, dar bucuria ce-l cuprinsese stăpânea peste rațiunile care l-ar fi îndemnat la o firească deplasare. Privirile mirate ale celor din jur nu erau observate și nici comentariile ironice. O putere nevăzută îl gonea, îl făcea să zboare ca într-o plutire de pasăre măiastră spre acel loc difuz ce se limpezea treptat în strălucirile unei porți magnifice, deschise altei lumi.

Șoseaua atingea o culme înverzită de un pâlț de copaci la umbra cărora călătorii se desfătau privind panorama insulei deschisă peste căsuțele albe, bărci și vapoare, până la țărmul Turciei, hașurat la orizont prin aerul tremurat de fierbințeala amiezii. Elanul alergării se stinse domol sub liniștea mângâiată de boarea strecurată printre crengile ce îmbrățișau văzduhul, unde simți uimit că atinge iar pământul. Printre zidurile crăpate de ani, o scară îngustă cobora până la intrarea în grota Apocalipsei, unde o ușă joasă se deschidea spre locul de taină al revărsării dumnezeiescului mesaj transmis omenirii prin Ioan, *apostolul iubirii*. Înainte de a păși pragul, monahul se opri pătruns de o puternică evlavie, respiră adânc și, cu o solemnă simplitate, se închină de trei ori, aplecându-se până la pământ, apoi intră în locul sfânt îndelung visat și dorit. Drept în față se afla un mic iconostas, croit după scobitura stâncii, devenită altarul paraclisului unde zilnic se slujeau cele șapte laude după tipicul mănăstiresc, ce culminau cu liturghia și cuminecarea. Plafonul grotei, coborât pe alocuri încât putea fi atins cu mâna, domina acel spațiu sacru cu masivitatea copleșitoare a granitului boltit invers, ca o cupolă răsturnată, gata să se reverse peste lume, dacă nu ar fi fost strâns în legăturile a trei funii nevăzute, pătrunse în crăpătura întreită a muntelui despicat cândva de glasul puternic *ca vuietul de ape multe*, al Mântuitorului Hristos, când i-a strigat bătrânului Ioan: *Nu te teme; Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă și Cel Viu. Mort am fost, și iată, sunt viu în vecii vecilor, și am cheile morții și ale iadului. Scrie deci cele ce-ai văzut și cele ce sunt și cele ce-au să fie după acestea*.

Versetele *Apocalipsei* răsunau în ființa monahului ca o cutremurare a *vuietului de ape multe*, dezlănțuite peste suflarea omenească căreia i se adresa mesajul divin. Simțea prin răstimpul

celor două mii de ani sensul, importanța și amploarea covârșitoare a deznodământului. Acel îndemn către apostol, *scrie*, nu încetase o dată ce fusese împlinit de Prohor, ci se transformase într-un prezent continuu adresat oamenilor, chemați să se pregătească pentru *cele ce-au să fie...*

Înainta încet spre colțul din dreapta, unde se păstra urma capului Sfântului Ioan pe peretele de care se sprijinise când căzuse în fața torentului de foc ceresc izvorât din cele șapte sfeșnice de aur, în mijlocul cărora trona *Fiul Omului*, cu *capul Său și părul Său albe ca lâna și zăpada, și ochii Săi ca para focului*. Precizia cuvântului ieșit din pagina biblică, transmisă iconarului, a inspirat penelul pe impresionanta imagine a apostolului Ioan, căzut pe piatra peșterii, privind cu uimire și cutremur la îngerii și sfeșnicele aprinse, iar în mijlocul lor la Mântuitorul Hristos în Slava dumnezeiască a luminii necreate.

Privind fascinat icoana Apocalipsei, pelerinul se apropie cu adâncă pioșenie, se închină cu evlavie și se așează în genunchi pe piatra rece, martora milenară a contactului direct dintre Dumnezeu și alesul său, vestitorul ultimului cuvânt biblic dăruit omenirii. Un tremur interior îi întetea respirația, iar năvala gândurilor cu greu mai putea fi strunită, încât, pentru a-și liniști ființa, închise ochii și se cufundă în rugăciunea inimii. Dar în spatele pleoapelor închise, retina păstrase imaginea iconică a revelației, cu accentele aurii izvorâte din chipul Domnului, ce deveneau treptat o realitate tot mai clară și mai vie, pe măsură ce repeta chemarea: *Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă*.

Domnul nu întârzia niciodată să răspundă, de fiecare dată altfel, iar acum mai minunat ca niciodată. Fereastra icoanei se deschisese larg, ca o invitație de a pătrunde dincolo de lumea terestră, în împărăția celestă a puterilor nevăzute, *dezvăluite* acum în toată splendoarea din jurul tronului Celui Prea Înalt, întocmai cum le pictase iconarul, dar însuflețite de dumnezeieștile străluciri iradiate din Ființa Mântuitorului. Apoi, sufletul i se liniști, cuprins de o pace plină de revărsările unei bucurii greu de cuprins în cuvinte...

Tehnologia ubicuității

Șiruri nesfârșite de nume se derulau rapid, coloane de ani, luni, locuri și adrese se fugăreau între ele, căutând să identifice

exact persoana pelerinului. Cea mai clară imagine a feței sale, surprinsă la ieșirea din locul unde cumpărase sticla cu apă, era prinsă din profil, fapt ce deruta programul de căutare. Însă haina monahului ajuta mult la restrângerea ariei de localizare, care, din păcate, avea o bază de date prea săracă pentru astfel de subiecte. În clipa când ieșise din aria vizuală a portului, satelitul staționar ce controla Dodecanezele începu căutarea și îl găsi imediat, însă imaginea nu arăta decât creștetul capului privit de sus, în mișcare pe șoseaua șerpuită spre peșteră. De aceea sir Maxwell se ridică brusc și le spuse celor doi:

– Continuați, vă rog! Transmiteți-mi de îndată ce aflați date sigure!

– Yes, sir!

Ieși și luă dintr-un dulap un pantalon albastru închis, o bluză albă și o mică pălărie din paie împletite, le îmbracă din mers și coborî pasarela în fugă. Jos îl aștepta *Pantera Albă* metalizată, care, recunoscându-și stăpânul, porni motorul și ridică ușa din stânga ca pe aripa unui condor gata de zbor. Sub privirile admirative ale trecătorilor, se așază la volan. Accelerează de două-trei ori în gol, apoi porni încet, până ce depăși zona aglomerată, după care spori viteza, depăși ultima locuință și văzu în depărtare pe cel căutat mergând în pas tot mai alert. Se apropie cu gândul de a-l invita în mașină, renunță, apoi reduse viteza pentru a-i provoca intenția de a face semn să oprească. Când ajunsese la câteva zeci de metri, mersul monahului grăbit ajunsese un marș forțat, apoi o alergare din ce în ce mai rapidă, cu salturi tot mai lungi, ca de cangur, ce se transformă în plutiri nefiresc de gazelă urmărită de gheparzi, ca să ajungă în cele din urmă un zbor peste asfalt, dincolo de orizont. Disparația se petrecuse în câteva clipe, iar sir Maxwell, uluit cum nu mai fusese vreodată, opri bolidul de lux, ce se dovedise neputincios, cu toată herghelia lui de cai putere, în fața altei Puteri, care o depășea. Potopul întrebărilor se declanșă: oare a fost o halucinație, o iluzie optică pricinuită de straturile de aer încălzite inegal de soare și asfaltul încins, o *fata Morgana* a deșertului? Sau, poate, vreo deficiență de percepție din pricina ochilor, nervului optic, sau creierului? Ori, poate, vârsta începea să dea primele semne de oboseală, firești pentru cineva *over the hill*? Sau nu cumva înghițise accidental vreun halucinogen, ori chiar fusese voit contaminat de cineva?...

Se uită atent în jur, sperând că, poate, misterioasa persoană se opriase la umbra unui copac, dar în zadar. Brusc, se hotărî să plece spre peștera Sfântului Ioan. Acolo coborî în fugă cele 42 de trepte

până la ușă, se opri câteva clipe, respiră adânc și intră încet în semi-obscuritatea grotei, luminată fragil de fereastra din stânga stranei, de candelă și de câteva lumânări. Privi atent peste cele câteva persoane, făcu câțiva pași și, pentru prima oară, simți aroma suavă de tămâie bizantină, perfect armonizată cu pacea și spiritualitatea elevată a acelui spațiu sacru, închis în inima muntelui ce pulsa nevăzut în ritmul interior al rugăciunii isihaste. Dezamăgit că nu-l vedea pe cel căutat, era totuși bucurios, zicându-și că absența aceuia întărea ideea că fusese prada unei halucinații. Ideile se respingeau reciproc și, în cele din urmă, regretul că nu îl găsisese acolo învinse, din perspectiva unei palpitanțe tentative ce ar fi urmat pentru dezlegarea misterului. Se gândea să plece, când observă câteva bănci în dreapta și o bătrânică rugându-se cu privirea ațintită la icoanele așezate pe peretele din față.

Icoana – oglinda Cuvântului

Într-adevăr, pe acel zid de stâncă masivă, cuvintele auzite de apostol deveniseră imagini picturale ce pătrundeau în sufletul privitorului cu plenitudinea adevărului revelat, dar exprimat altfel. Prima lectură a *Apocalipsei* îi provocase în tinerețe lui sir Maxwell o ciudată stare de surpriză, datorată sursei divine, direct implicate în ultima și cea mai importantă scriere profetică a Bibliei. Își amintea cu precizie textul din *King James Version*, recitat de câteva ori, când, la fiecare nouă lectură descoperise noi și mai adânci semnificații ale simbolismului apocaliptic, ce-i scăpaseră înainte. Dar mai târziu, când citise noua traducere *Today's English Version*, o undă de scepticism i se strecurase în suflet și interesul pentru înțelegerea profundă a mesajului intrase în umbra îndoielii. Iar acum, când ajunsese în chiar locul unde se desfășurase memorabilul eveniment, în împrejurări atât de stranii, își simțea așezarea gândurilor și sentimentelor dislocată din temelii, sub asediul puternic al întrebărilor ce se nașteau din vechile neliniști raționale. Pe suprafața mică a picturii erau concentrate atâtea informații, într-o perfectă cronologie simultană ce făcea posibilă lectura instantanee a primelor trei capitole ale *Apocalipsei*. Acel șapte al îngerilor purtători și păzitori ai Bisericii primare, dublat de șaptele sfeșnicelor aprinse, așezate peste norii ce delimitau cerurile de pământ, îl striveau pe Ioan, *apostolul iubirii*, căzut pe spate, copleșit de dumnezeiasca vedenie pe care, cutremurat, o privea cu ochii închiși, dar cu mintea aprinsă de vâlvătaia ce izvora

LIBRIS
din Hristos Iisus, a cărui primă rostire atenuase spaima lui Ioan: *Nu te teme; Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă și Cel Viu. Mort am fost, și iată, sunt viu în vecii vecilor, și am cheile morții și ale iadului!*. Citatul îi venise pe neașteptate dintr-o memorie care nu îi aparținea. Privirea avidă să descopere bogățiile icoanei cerceta chipul bătrânului apostol, când, deodată, văzu că un alt om, real, era ghemuit în genunchi, cu capul dat pe spate și ochii ațintiți la privilegiata cerească...

Interfața nevăzutului

Deodată mintea i se umplu de gândurile avute cândva de Saul în drumul spre Damasc, în fruntea soldaților romani, la începutul prigoanei primilor creștini care refuzau să revină la idolatrie, preferând schingiuirile și moartea. Atunci peste ei toți căzuse, ca un trăsnet din ceruri, o lumină orbitoare, ce îi trântise la pământ, iar un glas *ca de ape multe* s-a auzit: *Saule, Saule, de ce Mă prigonești?* Iar bietul om, căzut în țărână și înfricoșat de moarte, răspunse cutremurat: *Doamne, Tu ești? Spune-mi ce să fac*. Cele petrecute atunci redeșteptau în ființa lui Maxwell coplesitoarea întâlnire cu Dumnezeu. Știa că același pogorământ se petrecea acum cu smeritul monah îngenuncheat în fața voinței dumnezeiești.

– David!

– Aici sunt, Doamne.

– Pe tine te-am chemat în locul unde și Ioan a fost cândva.

Glasul Său era ca *vuietul apelor multe*, ca ropotul ploii grele peste frunzișul de pădure, ca vântul alungat din vârf de munte peste stâncile din văi, iar ochii, ca doi sori la amiază, rosteau gândul înaintea vorbei.

– Vremea s-a împlinit. Pleava multă este, dar și roadă. Secerișul este aproape, iar spicele, toate, trebuie culese, și cele căzute pe miriște, și cele crude încă. Teamă să nu-ți fie; inger de pază lângă tine este. Mergi dar în Athos, muntele sfânt al Maicii Mele, și vei afla scrierile lui Nifon, ierarhul Constantinianei din vremea celui alt Ioan, cu gura aurită. Trâmbițele lui Veliar au umplut pământul cu ale lui minciuni amăgitoare, care pe mulți, pe prea mulți îi va pierde, în vreme ce cuvintele Mele, scrise de Nifon la porunca Mea, zac neștiute. Lui i-am deschis poarta cunoștinței acestor vremuri din urmă. Tănuite până acum, deschide-le celor care le caută, pentru a le fi sprijin în marea tulburare dinaintea revenirii Mele în Slavă, printre oameni.